

Косовска мисао у памћењу српског народа

Шта је то Косово, каква је то земља? Само ће постављати питања тако у недоглед, као да не знају, као да никада пре нису чули, као да не виде, као да не памте...Ево ја ћу вам дати одговор, ја ћу вас просветлити, али да ли ћете поверовати у моје речи, да ли ћете запамтити?

Косово лежи на темељима од наше крви, на темељу од суза, боли и патње, мајчиног млека. Исто тако одатле ниче царство, високи бедеми са пободеним барјацима, који се вијоре на ветру средњовековне кошаве. Ту, баш ту, зачело је семе овога народа, вера и нада овога народа, да никада ни за шта не издају своју крваво стечену отаџбину.

Ех, да само знате ту силу и моћ, ех, да сте само свесни гордости и поноса коју ова земљица поседује, али полако, сазнаћете! Земља витезова и царева што су душе испустили ради те земље, то је њена вредност! Због ње се побеђивало, због ње се гинуло, као за младом девојком о којој ће причати многе генерације, као да није било лепше и поносније, и да је неће бити.

Мислиш ли ти, непознати странче, да све ово није било вредно толике цене? Па, не знаш јер ниси део овог народа, јер твоји преци нису потекли са ове земље, јер ти немаш ту крв у венама...Памти се ово место, памте се ови јунаци, памти се Хребељановић, памти се Обилић. Десетерачки епови се памте, њихово дубоко значење, њихова трагичност која тера сузе на очи.

Чарне очи које су гледале ово поље, рујно вино које се испијало, русе косе нежно уплетене, оштре сабље што се под појасом крију... Све ми знамо, нећемо заборавити.

О њима певају реке, по њима мирише божур, о њима сањају ноћи, у њима се рађају нове зоре и "пјане поколења". Зуб времена не изједа ово место свето, светиње неће обгрлити тама, Косово неће изгубити сина свога напаћеног, сузама окупаног. Да ли си свестан да мајке и даље рађају, да деца и даље трчкарају, нема предаје! О ви, синови заблудели, да ли сте сигурни у ваша дела и да ћете успети у својој работи злој? Нећете! Србија се умирити неће! Чека косовски завет у срцима нашим, стоје запамћене те речи, неће се заборавити, све док свиће румена зора, све док се види месец млад.

Ти си, странче, исто као и ја роб Божији, и ти у себи имаш места за жудњу, за чежњу, за љубав. А ја жудим, ја чезнем да Косово поново оживи, да опет дочека светлост дана. Косово је ту у мом срцу, ту станује лепо и тужно. Док жубори Ситница, док тече Дрим, док Ђеравица дотачиње небеса, биће нас, биће ње. Нема злата, нема дуката који би били твоја цена, бесцена си, земљо јуначка! Нећеш ти то никада моћи да разумеш као што ја разумем јер: „Свака ј’ птица у свом јату, свако тежи своме брату.”

Косово, остај мирно, остај гордо и поносито попут деце твоје!

Шифра: ИСКРА